

KAZUISTIKA

Materiál pro workshop Život doma, nebo v „domově“?
14. 1. 2020

Pan P. je dospělý muž, je mu 26 let. Žije společně s matkou v bytě v panelovém domě v menším městě. Byt je svou velikostí a dispozicí pro společné soužití již nevyhovující (pan P. nemá ani svůj samostatný pokoj). Pan P. nemá žádné sourozence, s otcem není v kontaktu.

Pan P. má diagnostikovanou hlubokou mentální retardaci, poruchu autistického spektra a epilepsii. Neumí mluvit, číst, ani psát. Se svým okolím se nicméně snaží komunikovat - převážně fyzickým kontaktem, ale i zvuky, někdy pomocí projevů náročného chování. Je evidentní, že navazuje citové vztahy: dokud žil dědeček, projevoval vždy při setkání radost, pozitivní vztah k matce vyjadřuje např. objetím, úsměvy. Někdy jsou však jeho projevy náročné: bouchá hlavou o zem nebo o zeď, křičí, ohání se po lidech v bezprostředním okolí. Například takto reaguje na hlasité zvonění telefonu nebo na přílišný hluk. Ne vždy je však příčina jasná. Na procházkách si občas lehá na zem, někdy bez zjevného důvodu, jindy je zřejmé, že chce jít jiným směrem. Přes dobrý vztah s matkou dochází i doma k občasným incidentům, kdy pan P. například strhává výzdobu ze stěn, jednou rozbil televizi. Pan P. se sám neobleče, nenají, nevykoná potřebu atd. Pro naplňování téměř všech jeho potřeb od osobní hygieny přes cestování po navazování vztahů je proto nutná asistence.

V současné době většinu péče o pana P. fyzicky zajišťuje matka. Pana P. sice vozí dvakrát týdně na 4 hodiny do denního stacionáře, ale i tak je pro ni péče o syna velmi vyčerpávající. Zkušenost pana P. i matky se systémem sociálních služeb je spíše negativní. Z denního stacionáře matce často volají, aby si syna odvezla domů kvůli tomu, že křičí nebo fyzicky napadá další klienty. Na úřadech pro pana P. do budoucna nenabízejí nic jiného, než život ve skupinovém pobytovém zařízení. Matka dvě taková zařízení navštívila a péči v nich nepovažuje za důstojnou a kvalitní.

Podle matky má i její syn právo na důstojný život v domácím prostředí. Podle ní by pro něj bylo nejlepší žít v samostatném bytě blízko jejich dosavadnímu bydlišti. Chtěla by s ním být v poměrně častém kontaktu, případně se i v malé míře podílet na péči o něj. Přeje si, aby v samostatném bytě panu P. poskytovala podporu kvalitní terénní služba, na niž by byl spoleh. Přes den by pan P. měl mít nějaký program vycházející z jeho zálib: procházky venku, pozorování lidí kolem sebe. Mohl by např. pravidelně jezdit do nějakého denního centra či stacionáře, kde by se mu byli schopni věnovat víc individuálně a také pracovat s projevy jeho náročného chování.

Matka by také velmi uvítala, když by se sociální pracovnice z obecního úřadu starala o to, aby to celé fungovalo dohromady. Aby to nemusela být ona sama, kdo bude shánět a domlouvat terénní službu a stacionář a starat se o to, jestli a jak vzájemně spolupracují. Někdy by bylo potřeba zajistit a domlouvat i návštěvy u lékaře, kde se pan P. většinou necítí dobře a reaguje křikem. Koordinaci a domlouvání potřebné podpory by po letech, kdy to bylo zcela na ní, matka zkrátka ráda přenechala nějakému profesionálovi.

Matka by si pak chtěla najít stabilní zaměstnání, protože bez důchodu a příspěvku na péči pana P. nebude mít kromě malých úspor žádné prostředky na živobytí. Uvítala by také pomoc psychoterapeuta, o niž dlouhodobě stojí, ale je pro ni finančně nedostupná.

Projekt „NEBÝT NA TO SAMI“ - CZ.03.2.63/0.0/0.0/17_071/0007587; ESF, Operační program Zaměstnanost.

Realizátor: TUDYTAM, z. s.; Partneři projektu: NADĚJE pro děti úplňku, z.s. a NAUTIS, z.ú.

Tento projekt je prostřednictvím Operačního programu zaměstnanost financován z Evropského sociálního fondu a státního rozpočtu České republiky.

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

TUDYTAM

NADĚJE
PRO DĚTI ÚPLŇKU

NAUTIS
Národní ústav
pro autismus, z.ú.